

H HARLEQUIN®

King

Janice Maynard

Miljardärist ülemus
ja jõulubeebi

Originaali tiitel:
Janice Maynard
Billionaire Boss, Holiday Baby
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Janice Maynard
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11353918
ISBN 978-9949-82-321-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Minu raamat „Miljardärist ülemus ja jõulubeebi“ räägib loo mehest, kes pole kogenud vanamoodsaid jõulupühi pereringis. Järsku on ta uppunud beebiasjadesse ja muutub liigagi sõbralikuks naisega, kes on teda alateadlikult juba pikki kuid veedelnud.

Soovin, et teie november ja detsember oleksid täidetud sõprade, pere ja armastusega.

Rõõmsaid jõule ja ilusaid pühi!

Janice Maynard

Charlesile, kes muudab kõik jõulud eriliseks...

Esimene peatükk

23. detsember

Kalender võis ju muud väita, aga Dani Meadowsil oli *täna* aasta kõige pikem päev. Hommik oli alanud tavaliselt. Tavaline tööpäev. Tema vaikne, aga imeliselt kena ülemus polnud küll ühegi mõõdupuu järgi võttes pühademeeleolus.

Dani oli tundide kaupa jahtinud varustajaid, kes olid juba pühade lainel. Suurem osa riigist sättis end pikka aastalõpupuhkust veetma, ent New Century Techi president Nathaniel Winston otsis võimalusi, kuidas järgmistel kuudel kasumit suurendada. Tema juhiabi Dani hoidis temaga sama tempot, kui asi puudutas e-kirjadele vastamist, ja sõi lõunat töölaua ääres.

Ainus erinevus nende päevaplaanis oli see, et Dani läks igal õhtul kell viis koju, Nathaniel töötas teinekord hiliste öötundideni.

Danilt Nathaniel seda ei eeldanud. Tegelikult oli ta äärmiselt õiglane ülemus, kes ei palunud oma alluvatele kunagi midagi kohatut. Nendel kordadel, kui firma vajab erilist pühendumist, ei nõudnud Nathaniel seda kunagi. Sellised ülesanded olid rangelt vabatahtlikud. Selle eest maksti töötajatele hästi.

Dani heitis pilgu arvutiekraanile ja ohkas. Ta oli saanud järjekordse „kontorist väljas“ vastuse. Viimase kahe tunniga tegi see tosin niisugust kirja.

Nathaniel peaks loobuma ja samuti koju minema. See oli sama ebatõenäoline nagu lumetorm, mida täna ööseks Atlantasse lubati. Virsikute osariigi pealinnas leidus ajuti jääd. Teinekord ka natuke lund. Ent mitte iial detsembris.

Eile oli olnud 12 kraadi sooja. Täna ennustati külmalainet. Dani kogemuste järgi tähendas see lohutat vihma ja umbes viit soojakraadi. Ei mingit muret. Ta hoidis kummikuid kotis laua all. Kiire jooks raudteejaama ei tee talle midagi.

Dani tõstis häält, et end üle tuulutusavadest vuhiseva sooja õhu kuuldavaks teha. „Nathaniel? Mul ei vea üldse. Kas pean nende kõnede ja e-kirjade üle arvet ning üritan jaanuari esimesel nädalal uuesti?“

Pikk tumedapäine mees ilmus ette hoiatamata Dani kabinetis uksele. Tema juuksed vajasid lõikamist, ent rätsepaülikond istus veatult. Erksad pruunid silmad ja tugev lõug, mida varjutas pärastlõunane habemetüügas, aitasid kaasa eksimatult meheliku välimuse kujundamiseks.

Mees tõmbas käega läbi juuste, hetkeks paistis ta segaduses olevat. See oli tema puhul nii ootamatu, et Dani pilgutab silmi. „Hm, boss, on sinuga kõik korras? Kas ma teen veel midagi, enne kui ära lähen?“

Mees toetas õla vastu uksepiita ja kortsutas kulmu. „Sa oled peaaegu kaks aastat minu assistendina töötanud, eks?“

Dani neelatas märkamata. „Jah.“ Tavaliselt läks tema Nathanieli kabinetis, mitte vastupidi.

Selle asemel, et vastata, vaatas mees Dani kitsukestes kabinetis ringi ja kortsutas kulmu. „Me peame siin

midagi ette võtma. Võib-olla uus vaip. Ja mööbel. Kui tagasi tuled, võta see prioriteediks.“

„Jah, härra.“

Kui Nathaniel kulmu kortsutas, taganes Dani ruttu. „Jah, Nathaniel.“ Mehe nimi kippus talle kurku kinni jääma.

Mõtetes nimetas Dani meest tihti Nathanieliks, aga hoopis teine asi oli seda valjusti öelda, ehkki mees nõudis, et kõik alluvad teda eesnimega kutsuksid.

Dani oli tähele pannud, et Nathaniel ütles, kui *sina* tagasi tuled, mitte *meie*. Ilmselt tähendas see, et tema kavatses kogu pühade aja üksinda kontoris tööd teha. Dani teada ei olnud tal sugulasi, ehkki võimatu see polnud. Nathaniel hoidis omaette.

Naeruväärne oli meest haletseda. See mees oli mitmekordne miljardär. Kui ta tahab koduseid mõnusaid jõulupühi, võib ta need endale osta.

Pärast pikka kohmetut vaikust heitis Nathaniel pilgu oma käekellale ja krimpsutas nägu. „Ma pean vist alumisel korrusel nägu näitama?“ Tema hääletoon tegi sellest küsimuse.

Dani noogutas. „Nad ootavad sind.“ Ta osutas manillaümbrikule lauanurgal. „Preemiatšekid on kõik seal.“

„Sina võiksid need laiali jagada.“

Dani tajus, et mees tegi ainult pooleldi nalja. Igaks juhuks vastas ta tõsiselt: „Sinu töötajatele meeldib sind kuulata, Nathaniel. Ülemuse enda kiitus annab pühadele kena alguse.“

„Kuidas sinuga on?“

See vestlus hakkas võtma suunda, mis muutis Dani peopesad higiseks. „Raamatupidaja pani minu tšeki samuti sinna,“ ütles ta.

Nathaniel krimpsutas nägu. „Sa oled enamat väärt. See firma ei töötaks ilma sinuta pooltki nii hästi.“

„Ma hindan seda, aga tavaline preemiatsëkk sobib kenasti. Ma panen arvuti kinni ja tulen kohe sinu järel.“

„Ma ootan.“

Dani tõlgendas seda nappi avaldust nii, et mees ootab teda *ooteruumis*. Aga ei. Nathaniel jälgis igat tema liigutust järgmised viis minutit, kui Dani tegi nappe rutiinseid toiminguid, mis märkisid tööpäeva lõppu. Ta otsustas käe- ja kandekoti kontoris jätta. Lihtsam on enne kojuminekut siit läbi tulla. Kontoris oli nii konfidentsiaalsed infot kui tema väärtasjad, nii et Dani pistis kontori uksekaardi taskusse. Ta ei tahtnud oodata, kui ülemusel peaks peol kauem minema.

Viimaks ta tõusis ja silus oma lihtsat musta kleiti. Ta eelistas traditsioonilistele jõuluvärvidele elegantsi. Saja kuuekümnepalme kolme sentimeetri pikkusena ja naiseliku figuuriga kippus ta punases välja nägema nagu reibas tomat.

Nathaniel silmitses naist vaikides. Tema pilgus polnud midagi kohatut ega solvavat. Ometi teadis Dani kahtlusest, et sel hetkel nägi ülemus temas naist, mitte lihtsalt kontorimööblit.

Dani võttis ümbriku tšekkidega ja ulatas mehele. „Kas hakkame minema?“ Tema süda tagus palju kiiremini kui vaja. Tal oli üha raskem normaalselt käituda.

Danit häiris, et ta mehest nii teadlik on. Miski peab muutuma, muidu paneb ta end piinlikku olukorda.

Keegi ei pilgutaks silmagi, kui Dani oma ülemusega alumise korruse suurde koosolekusaali astub. Nathaniel Winston võiks sama hästi munk olla. Tema maine suhetes vastassooga ei olnud mitte lihtsalt laitmatu, sellest ei räägitudki midagi.

See ei oleks pidanud Danit rõõmustama. Ent teda tõmbas ülemuse poole ja kusagil tema unistuste vaiksuse nurgakeses õitses üks fantaasia. Polnud mingit reaalsust võimalust, et tal võiks olla selle mehega suhe. Sellest hoolimata hoidis ülemuse vallalise staatuse Dani tõrksa fantaasia elus. Oli võimatu iga päev mehe läheduses viibida mõtlemata, mis tunne oleks temaga voodit jagada.

Dani oli närviline, kui nad lifti astusid ja vaikides kaksteist korrust allapoole sõitsid. Nathaniel oli käed taskusse surunud. Dani oli rohkem kui korra soovinud, et suudaks mehe mõtteid lugeda. Algul tahtis ta lihtsalt teada, kas ta saab mehe arvates oma tööga hästi hakkama. Nüüd oli ta Nathanieli meeletult armunud ja tema uudishimu oli palju isiklikum.

Miks mees kohtamas ei käi? Või tegi ta seda ehk salaja. Vaevalt. Milline naine suudaks tema töönarkomaani ajakava taluda?

Ootamatult alustas Dani vestlust. „Kas sa sõidad pühadeks kuhugi?“

Nathaniel heitis talle vildaka umbuskliku pilgu. „Ei.“

Vaene mees. Küllap ehmatas Dani küsimus teda. Keegi ei esita ülemusele küsimusi tema isikliku elu kohta. Dani oli töötajatest temaga kõige lähedasem,

ent tal õnnestus hoolimata paljudest teda vaevavatest küsimustest äärmiselt ettevaatlikuks jääda. Praegu oli teadlik valik vältida iga vihjet lähedusele, isegi vestluses, nutikas tegu.

Dani tahtis Nathanielist kõike teada saada – loomulikult. Töösuhetes distantsi hoidmine oli ellujäämise küsimus. Dani veenis end, et ei saa haiget, kui surub enda kõrval seisva mehe lahtrisse sildiga „ülemus“.

Lift tegi häält, kui ukсед avanesid. Vaipkattega koridori mööda kandusid nendeni eksimatud peohelid. „Noh,“ pomises Nathaniel. „Läheb lahti.“

Nii kummaline, kui see oligi, arvas Dani, et mees on närvis. Tema ülemus oli haritud, palju reisinud ja oma vanuse kohta meeletult edukas. Tal polnud vähimatki põhjust seda väikest ametlikku ülesannet peljata.

Rahvast täis saali uksele jättis Dani üksinda mehe, kes tõmbas endale tähelepanu ainuüksi põgusa ettevaatliku naeratusega.

Inimesed hakkasid Nathanieli tervitama ning Dani leidis salga naisi, keda ta teadis juba sellest ajast, kui alustas NCT-s tööd. Mitmed neist käisid koos Pilatese trennis. Mõnede teiste ühiseks teemaks olid väikesed lapsed. Ent sellest ajast peale, kui Danist sai Nathanieli assistent, kohtlesid kolleegid teda teatava aukarusega.

See ei meeldinud Danile eriti, ent ta sai sellest aru.